

Espai Cub

LAURA LLANELI BECUADRO

09/07 – 31/08

Laura Llaneli (Granada, 1986). Va cursar estudis musicals al Conservatori de Sabadell i té la diplomatura en Disseny Gràfic. És llicenciada en Belles Arts i màster en Art Sonor, totes dues titulacions per la Universitat de Barcelona. És membre de Sons de Barcelona i dels col·lectius Nenazas i Grupo de Investigación Multifocal.

El seu treball explora la relació entre la producció i experiència sonora-musical, d'una banda, i les pràctiques i els dispositius de les arts visuals contemporànies, de l'altra.

L'any 2014 ha estat seleccionada per Lo Pati – Eufònic, BCN Producció i Sala d'Art Jove. El 2013 va participar en Arts Sònica (Arts Santa Mònica), FAQ-FACTOTUM (Fundació Antoni Tàpies), Drap-Art (CCCB) i Eufònic, i el 2012, en la IV Bienal Internacional de Performance Deformes (Xile), Festus Torelló i CurtCircuit Fest (Antic Teatre). Ha estat resident a L'Estruch i actualment és resident a Hangar.

Cap expressió musical –o cultural– es pot considerar absoluta. La partitura va lligada a la permanència de la música i a la seva transmissibilitat i, com a llenguatge, és una entitat en moviment, susceptible de ser intervinguda. Quina funció compleix avui dia, més enllà dels entorns reglats? Fins a quin punt té sentit treballar amb partitures dins la música pop? El pop és una música accessible, vinculada a la producció intuïtiva, generada sovint sense una partitura que la precedeixi. La partitura pop, comercialitzada per les discogràfiques com a colofó de les seves campanyes de màrqueting i distribució, és una adaptació gràfica de l'àudio, amb una certa reducció i facilitat, perquè un públic no professional pugui interpretar les cançons.

El projecte *Becuardro* (Becaïre) planteja un espai de *reproducció* sonora, d'interpretació crítica i d'homenatge a la música com a lloc social, com a experiència individual dins l'àmbit del que és comú. Amb aquest objectiu, Laura Llaneli aplica un mètode germinal, vernacle, a la música popular actual, entesa –en consonància amb el nostre temps– com un centre de desballestament dels elements del qual es poden apropiari i reinterpretar.

En música, un becaïre, o *natural*, en anglès, és una figura que s'utilitza en notació escrita per assenyalar puntualment la cancel·lació d'un sostingut (#) o un bemoll (b). L'aplicació d'aquest signe fa que les notes que van a continuació passin d'un estat alterat al que s'anomena *estat natural*. Podríem dir que la melodia d'una cançó que ens és molt familiar és natural, encara que les notes que la representin no ho siguin. Què passa si tornem naturals totes les notes d'una partitura? Quant pot resistir allò que és recognoscible d'una peça musical? *Becuardro* pretén la “desnaturalització” de les melodies fonamentals, assignades al piano, de vint temes pop de les cinc últimes dècades, modificant-ne les partitures i, per tant, el so.

Es tracta de l'anul·lació, per mitjà del becaïre, dels bemolls i els sostinguts de totes aquelles notes alterades, cosa que limita la sonoritat a set sons –malgrat la varietat d'acords en el pop– que inclouen clàssic, rock, jazz i salsa. El cub actua llavors com a espai d'anul·lació o de reducció en què allò que té lloc a dins, musicalment, és “natural”. Una reducció sobre unes partitures ja reduïdes que porta al límit el seu mínim comú denominador –la qual cosa, estadísticament, comporta menys combinatòries– per derivar en una similitud sonora que tendeix a diluir la seva especificitat, a homogeneïtzar... Una intrusió que explora, al seu torn, la possibilitat d'una rúbrica d'autor a partir de la simplificació com a mètode. Reduir, aïllar, simplificar. Ressaltar.

Les partitures han estat modificades gràficament, en un procés de reescriptura i notació musical, per després ser interpretades per un pianista a l'estudi de gravació. Aquestes partitures ocupen les parets del cub, sobre superfícies que emulen la idea de faristols, i només s'hi ressalten les parts en què el piano és protagonista de la melodia, les mateixes que s'han gravat i els àudios de les quals estan disponibles en vint auriculars al sostre. Així, cadascú té el seu temps d'escolta i d'anàlisi de les partitures dins aquesta arquitectura al·legòrica, per establir pautes combinatòries entre silenci i multiplicitat, estímul i esquizofrènia: l'ansietat de qui salta d'*intro* en *intro* de cançons diferents com a base rítmica per al compàs de la pròpia experiència.

En la cultura popular, i més des dels nous mitjans, les produccions culturals es fixen de formes molt diferents de com es configuren els models acadèmics: a través de tutorials de YouTube es pot aprendre a interpretar peces musicals sense tenir coneixements de solfeig, una part important de la música es genera en comunitat, vivim l'abolició de la frontera entre el consum i la producció... En aquest context, es podria dir que el becaïre correspon a la versió arcaica, primigènia, d'una aplicació de filtres; o que el projecte *Becuardro* posa a prova la resistència del so pop com a icona social, mitjançant patrons que entrellacen les formes històriques d'aprehensió del fenomen musical a Occident.

